

Hervay Tamás

Mese a táltoslóról

Nagyapám mesélte nekem,
Méniesnyi lóból a hegyen,
A csikóból, hogyan válik
Táltossá ott egyik-másik.

A pusztán is nőnek lovak!
Alföldről is hírük maradt.
Ám a táltos nem ott tenyész!
Annak hona a magas ég!

Régiak, ha úgy szemlélték,
Néhány lóban táltosvér ég,
Ha nem bírtak pár csikóval,
Egyek lettek messzi úttal.

Mentek pusztáról, pusztára.
Magas Havasok aljára.
Bércet hágót völgyben érni,
Hegyi Öreggel beszélni.

Hegyi lovak csikósával,
Havas-rétek tudójával.
Arról tudták, rátaláltak;
Kezes bárány minden állat!

Ősz Öreg csak rájuk nézett,
S a vad csikó szelíddé lett!
Csak alatta, csak mellette...
Szava sem kell, hogy hitesse!

Kötőféket vélek adtak,
Egymás tenyerébe csaptak.
Ősz Öregtől is búcsúzva,
Messze jártak virradatra.

Ősz Öreg utánuk nézett,
Eltette a kötőféket,
Hogy, ki nem gazdája, soha
Ne idézze, s legyen lova!

Csikóival hegynek fordult.
Tán az ég is ezért tisztult,
Jelet adva a csikóknak:
Táltosaink befogadnak!

Felhágtak a hegyi rétre.
Száguldottak értől, bércre.
Patkójuk a patáikkal,
Együtt nőttek társaikkal!

Ahogy tisztult tekintetük,
Garaboncos hevületük,
Értettek patakot, szelet.
S akkor érezték a hegyet.

Átérezték éltet, halált
Fájdalmasok búját-baját.
Szívük dobbanása csitult.
Orruk Ősz Öreghez simult.

Életük áldozat-volta
Felcsapott a csillagokba.
Indultak magasba szállni,
Végtére gazdát találni.

Eggyé válni madárral,
Végtelenbe szárnyalással.
Forrasztófűért szaladni,
Életet lehelni, adni.

Szolgálni segítő szívet,
Égre szivárvány ívet.
Sárkány erőt meghaladva
Felrúglatni Égre, Napba.

Láng' fújni, parazsat éve,
Tiszta, lelki-tűzzel égve.
Világosság erejével
Harcolni a sötétséggel.

KÖRMENDI GITTA költeményei

A fény csodája c. Bodnár István Irodalmi-, Művészeti Díj Arany Fokozatával kitüntetett verseskötetből
Jelenlét 2000' Könyvkiadó 2006.

Túl-világ

Túl sok a büszkeség, kevés az alázat,
túl sok még a tegnap, nincs helye a mának.
Túl sok lett a tudás, kevés a megértés,
túl régen emeltük magasra a mércét.

Túl sokat keresünk, és alig találunk,
túl keveset adunk, túl sok marad nálunk.
Túl nagyra becsüljük saját értékünket,
mégis túl kevesen szeretnek bennünket.

Túl betegek vagyunk, túl kevés az orvos,
túl kevesek vagyunk a millió gondolhoz.
Túlharsogunk mindent a béke nevébe',
mégis, világunkban túl kevés a béke.

Túl sok az indulat hol higgadtság kéne,
túlszárnyaljuk egymást, de nem szállunk mégse.
Túl erős a földön a Mammon hatalma,
Istenét az ember rég magára hagyta.

Sokan túl vagyunk már a túlzott túlzáson,
szívesen lépnénk túl ezen a határon.
Magunk mögött hagyva a *túl*-birodalmát,
hogyan láthassuk végre az egyensúly arcát.

Megnéznénk, milyen ott, hol nincs többé túlzás,
ott, ahol az élet nem ugyanez; túl más!
Hol a különbségnek nincsen többé kínja,
mert azt a megértés egységgé simítja.

Mesteri örökség

Minden ember a lét szent beavatottja,
ha elhozta szíve melegét a most-ba.
Hozta örömeinek tiszta szárnyalását,
s világokon túlról elhozta az álmát.

Mégis tétovázva nézi hol a helye,
az, aki az élet álmának mestere.
Aki állhat bárhol, épp ott van jó helyen,
ahol lépte nyomán valósága terem.

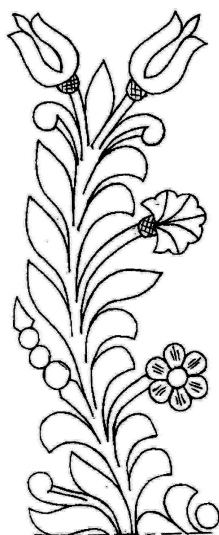
Hangot adhat minden néma gondolatnak,
ígérete lehet a hajnali Napnak,
bármerre jár, vethet, s ha vetett arathat,
szerethet, ölelhet, áldást osztogathat.

Gyógyíthat szavával, gyógyíthat kezével,
életre szerethet mindent a szívével,
fény sugarat festhet szelíd mosolyával,
fájdalmat enyhíthet egyetlen szavával.

Szólhat csillagokhoz, kövekhez és fákhoz,
jó lehet magához, és mindenki máshoz.
Ilyen az, ki a lét szent beavatottja,
aki szeretetét elhozta a most-ba.

Akinek örömmel fogjuk meg a kezét,
áldás, és nem fontos, hogy tudjuk a nevét.
Mindig ott a helyünk, ahol éppen vagyunk.
Nem kell más, mint másban, felismerni: magunk.

Mivé leszünk?

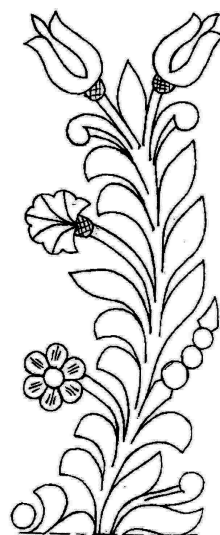

Gyúr és simít, lázít és térít egy erő,
hangos a zűrzavar, melyben a béke nő,
ezernyi kísértés közelít a mához,
mind-mind ragaszkodik saját világához.

Harcot akar a harc, tort ülne az átok,
felütik fejüket súlyos torzulások,
s miközben vészt tombol indulatuk harca,
vonaglik Földanyánk agyongyötört arca.

Áradnak a folyók, omlanak a hegyek,
hullámokat vernek egyéni érdekek.
A kezek kemények, mind zsákmányt szorongat,
kínok keservével születik a holnap.

Háborgó viharból próbáljuk menteni,
azt, mit magunk mögött kéne felejteni:
az önzést, a vétket, a tudatlanságot,
a zűrzavart keltő hitehagyottságot.

Szeretsz?

A szeretet érzés. Kevés megérteni.
Nem lehet semmivel helyettesíteni.
Éled, vagy csak szólod e szentséges erőt,
amely már jelen volt a világok előtt?

Le tudod-e győzni büszkeséged érte?
Rátészed-e szíved a Fény mérlegére?
Megőrzöd-e úgy is erőt adó csened,
hogya világokat rengetnek meg benned?

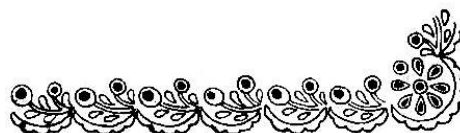
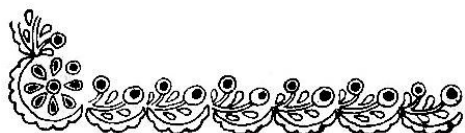
Őrzöd-e a békét, mikor a harc támad?
Mosolyog-e szemed, hogya könnybe lábad?
Eltudod-e magad másért felejteni?
Tudod-e a homályt Fénnyel telíteni?

Tudsz-e adni úgy, hogy nem vársz semmit érte?
Ismered-e magad úgy, ahogy azt kéne?
Le mersz-e merülni tengerfenék mélyre,
ha éppen ott lapul az ember reménye?

A mélyből e reményt fel tudod-e hozni?
Van-e bátorságod fáklyaként lobogni?
Mered-e akarni, mit senki sem akar?
Látod-e, amit még sűrű fátyol takar?

Átélted-e már, hogy mi a megbocsátás?
Voltál-e már vigasz? Voltál-e már áldás?
Azt, hogy több vagy másnál, tudod-e feledni?
Arra, hogy ki vagyok, tudsz-e emlékezni?

Hú tudsz-e maradni, ha mindenki hűtlen?
Keresnél-e engem sötétben és bűnben?
Érzed-e a közös ritmust a szívekben?
Mondd: szeretsz, vagy magad áztatod csak ezzel?

A fény dala c. Bodnár István Irodalmi-, Művészeti Díj Ezüst Fokozatával kitüntetett verseskötetből
Jelenlét 2000' Könyvkiadó 2006.

Nő

A Nő, őriz még egy értékállóságot.
Születendő mintát, egy teremtő álmot.
Az, aki a földön életet tud adni,
az az életre is anyaként tud hatni.

Képes boldog, tiszta képet dédelgetni,
arról a jövőről, mit fel kell nevelni.
Szívét tudja adni azért, akit szeret,
mert a szíve mélyén ott a fészekmeleg.

Még ha űzötten is, ám az útját járja,
a világ anyjaként fénylik koronája.
Ezért oltalmazza féltőn az életet,
keblére vonva azt, mint drága gyermeket.

Aki a világnak oltalmazó anyja,
az a békét vágyja, a szépet akarja.
Felejt hűtlenséget, megalázottságot,
öleli a fáradt, tékozló világot.

Sosem siratja el, csak könnyet ont érte,
ráérezve annak hatalmas terhére.
Aztán fájdalmait szívébe helyezi,
s azt, hogy milyen nehéz, már észre sem veszi.

Teremt helyette egy értékállóságot,
s alázattal teszi a jövő lábához.
Hogy az rögtön lássa, mikor megérkezik,
mennyi a SZERETET, mit a holnapba visz.

Azonosulás

Úgy ismerhetem meg kerek e világot,
hogyha én magam is e világgá válok.

Hűsítő harmatként csillanok a fényben,
hajnal illatával áramlok a szélben.

Tavasszal fecskéként, fészkem építgetem,
nyáron dús kalással magjaim érlelem.

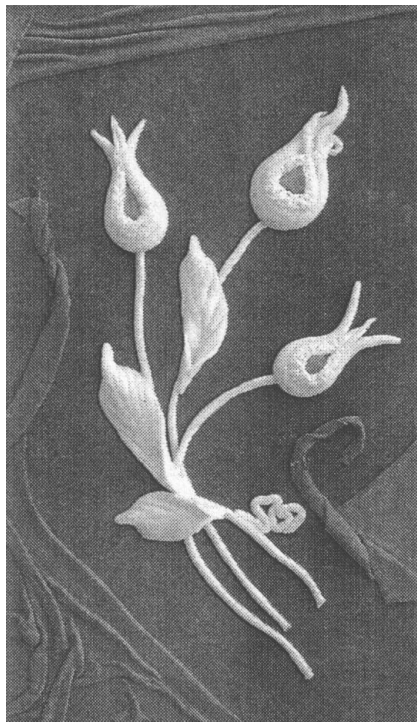
Termőföldként, - akár a színezüst erek -,
fényhullámú folyók hálózzák testemet.

Mikor önfeledten boldogan ölelek,
szerelmemmel együtt, szerelemmé leszek.

Erősebb a világ, hogyha erős vagyok,
megtorpan, ha állok, mozdul, ha haladok.

Lehetek kőkemény, mosolytalan, komor,
ám ha komoly vagyok, a világ is komoly.

Sír, hogyha könnyezek, kacag, ha nevetek,
éltetővé válik, - amikor szeretek.

Varga Zsuzsanna: Szívem virágai – kerámiakép

Szeretetteljes felajánlásaimat én mindenkor
az ÉLET-ért teszem.

Hitem szerint ebben az egy szóban ugyanis
az ÉLTETŐ és ÉLTETETT egyként
benne foglaltatik.

Szer-tartás az ÉLET-ért

Szívek ritmusára dobok dübörögnek,
Föld üzen az Égnek, Ég üzen a Fölnek.

Múlt üzen a mának, holnap a jelennek,
Ember az Istennek, Isten az Embernek.

Ősi csendben fogant dalok dübörögnek,
himnuszaként Égnek, dallamaként Földnek.

Azonos ütemre szárnyalnak, lüktetnek,
így ad az Ős-erő ERŐT az élethez.

Erőt az élethez, hitet a léptekhez,
hangot egy elnémult, örömtelt énekhez.

Tiszta szívek zengik a Szeretet Dalát,
éltetik az Istent, éltetik a Hazát.

Éltetik az Embert, annak fiát, lányát,
- Istenem, szenteld meg szíveiknek lángját!

Csákvár, 2008. 07. 24.

Ég és Föld

Mikor a Föld szíve tartást ad a fának,
álmot ad a rügynek, hitet a virágnak,
óvó kérget törzsnek, erőt a gyökérnek,
szerelme hűségét üzeni az Égnek.

Üzeni a Napnak, határtalan légnek,
hogy az Égi fények mélységeig érnek.
Lángjai a Tűznek, könnyei a Víznek,
s EGY-ként, varázslatos szerelemben égnek.

Reményik Sándor
TÉPELŐDÉS A SINAI-HEGYEN

Jaj, nyomorult és esett nép vagyunk,
Már gyermekünkben gyötört nemzedék.
Nyelvünket hóhérkéz szakítja ki,
Az tépi fel frigyládánk fedelét.
Mégis valljuk: a bosszú Istené.

Minden más táján a világnak
Fegyver dörren és bomba robban,
Csak mi nem bántjuk bántóinkat vissza
Sem éltekben, sem haló poraikban.
Van, aki megfizet.

A vén föld minden vértrágyás porondján
A más bőréért, mint pelyva, hulltunk.
De önmagunkért orgyilkos kezét
Emelni ellenségre nem tanultunk.
Tűrés a fegyverünk.

Ím, húsz évvel a vérözön után
Csak golyó röpköd: sötét gúny-galamb,
A villámlásnak villámlás felel
S riad a rádióban rémharang.
Csak mi járunk a Sinai-hegyén.

És olvassuk a parancsok parancsát:
Nincs cél, amely a gyilkot szentesítse,
Nincs érdek, eszmény, mennyei magas,
Amely e két szócskát közömbösítse:
Ne ölj!

1934. VII. 26.